

Heimwee

Het huilen blijft

TEKST MARLEY HEILBRON-STEEGHS

“T elkens als ik in Nederland ben geweest, moet ik weer huilen”, vertelt Astrid Block. Ze woont sinds 2004 in Noorwegen en sinds 2008 in Hurdal, Akershus County. Haar familie speelt een belangrijke rol in haar leven. “Ik leerde al jong wat het betekent om een hechte familie te hebben. Op mijn elfde kreeg mijn moeder een hersenbloeding. Ze veranderde en kon niet meer goed voor ons zorgen. Mijn oom en tante sprongen bij en we brachten veel tijd door bij opa en oma. Familie betekent voor mij geborgenheid en veiligheid. Dat gaat dieper dan vrienden.” Toen ze in 2004 naar Noorwegen vertrok, vielen er dan ook veel tranen. “Bij ieder nieuw afscheid sta ik te huilen alsof het de eerste keer is. Het enige wat daarin veranderd is, is dat ik het geaccepteerd heb. Het verdriet hoort bij mijn keuze om hier te zijn.” Zelfs toen haar relatie met de man met wie ze dit Noorse avontuur begon werd verbroken, bleef ze in Noorwegen wonen. “Wat wil je liever”, vroeg haar schoonzus, “je triest en vervelend voelen in Rotterdam of je triest en vervelend voelen met zo’n uitzicht?” Astrid draait haar Skypecamera om mij te laten zien wat haar schoonzus bedoelt. Er verschijnt een prachtig landschap in mijn scherm met bergen en veel groen. “De keuze was makkelijk”, aldus Astrid.

Ze vertrok naar Noorwegen omdat haar toenmalige partner er een werkopdracht kreeg. Allebei waren ze werkzaam in de mediawereld. Ze werden verliefd op Noorwegen en de opdracht werd een baanaanbod voor hem. “We hebben alles wat we in Nederland hadden verkocht en zijn vertrokken. In het begin werkte ik niet en volgde ik een cursus Noors via de gemeente. Dat was betaalbaar, maar ging traag. Met een Duitse klasgenoot besloot ik een dure en intensieve taalcursus te doen. Dat inschrijfgeld was het dubbel en dwars waard: na acht weken ondergedompeld te zijn in de Noorse taal slaagde ik meteen voor de nationale test. De Noren zijn niet gemakkelijk benaderbaar. Ze spreken redelijk Engels, maar durven niet. Naarmate mijn Noors beter werd, ontstond er meer contact. Dat alles gaf mij een boost en ik ging op zoek naar een baan. Het werd de kantine van een mediabedrijf. De kok hielp mij met mijn Noors, gewoon door niets anders te spreken.” Daarna volgde een lange route via een opleiding tot coach naar het werken in een asielzoekerscentrum, Psychologie studeren, werken in een huis met alleenstaande asielzoekerskinderen en tenslotte werkt Astrid nu als assistent en invaldocent op een middelbare school. “Daarnaast werk ik een aantal uur per maand voor de gemeente als *hovedverne-*

ombud (iemand die erop toeziet dat de arbeidsmilieuwetgeving gehandhaafd wordt, red.). Dat doe ik al weer twee jaar en daarvoor heb ik veel mensen leren kennen. Deze onafhankelijke positie biedt mij bovendien de zekerheid dat ik een baan bij de overheid zal behouden.”

Ziet ze zichzelf ooit nog terug naar Nederland gaan? Astrid: “Nee, mijn leven is hier. Ik heb een groot netwerk en een fijne baan in een geweldige omgeving. Dichter bij familie komt het niet. Ik heb ondertussen de Noorse nationaliteit aangevraagd. Dat betekent afscheidnemen van de Nederlandse. Voor mij is dat een gebaar naar Noorwegen, dat ik mij daar gehecht heb. Oudere Noren vinden dat belangrijk. Zelf voel ik dat niet zo: je nationaliteit zegt niets over wie je bent als persoon. Mijn ouders zijn intussen naar Zweden vertrokken en mijn oom en tante willen ook naar Scandinavië komen. In Nederland is niets nog wat het was voor mij. Het gemis van familie en vrienden blijft en het huilen ook. Het is deel van dit bestaan. Als je telkens achterom kijkt, zie je niet wat er voor je neus gebeurt. Ik geniet van wat ik nu heb en ben een gelukkig mens.” ■

“Als je telkens achterom kijkt, zie je niet wat er voor je neus gebeurt”

Marley Heilbron-Steeghs verhuisde in 2014 met haar man en kinderen (nu 7 en 10 jaar) naar Boston. Ze runt een online behandelpraktijk voor kinderen en werkt als psycholoog voor Affectivity.

www.affectivity.com / info@affectivity.com